

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/114/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5320200326
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:5320200326.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobkyne: Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. P. XXXX/X, J., I., L. X., zastúpenej spoločnosťou JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r.o., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, proti žalovaným: 1/ E. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXXX/X, XXX XX E., 2/ X. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, XXX XX E., zastúpeným JUDr. Ivetou Lenčéšovou, advokátkou so sídlom Farská 50, 949 01 Nitra, o náhradu škody, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 12C/93/2020-200 zo dňa 13.09.2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 1.044,43 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 01.06.2018 do zaplatenia p o t v r d z u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 1.420,96 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy od 01.06.2018 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec v tejto časti vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaných 1/, 2/ zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne sumu 2.462,39 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 01.06.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyňi priznal voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vyššie uvedenej sumy z dôvodu, že dňa XX.XX.XXXX došlo k usmrteniu jej psa, spôsobeného útokom psa žalovaného 2/, nad ktorým v tom čase vykonávala dohľad žalovaná 1/. Škodu si uplatnila aj v priestupkovom konaní, avšak správny orgán konanie zastavil z dôvodu, že nešlo o priestupok. Vzniknutá škoda pozostáva z majetkovej škody vo výške 2.427,47 eura, z nemajetkovej - citovej ujmy vo výške 394,71 eura a z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 111,31 eura a 144,50 eura, spolu teda škoda predstavuje sumu 3.077,99 eura, z čoho si uplatňuje 80 %, t. j. 2.462,39 eura. Rozsudok súd odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 106 ods. 1, § 415, § 420 ods. 1, 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 3, § 4 ods. 1, 3 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, § 193, § 230 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Výrok o trovách konania súd oprel o ustanovenie § 255 ods. 1 CSP.

2. Súd dospel k záveru, že v konaní je aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby o náhradu škody žalobkyňa, pretože bola výlučnou vlastníčkou usmrteného psa a bola jej spôsobená škoda. Pasívne vecne legitimovaní sú obaja žalovaní. Žalovaná 1/ z dôvodu, že nad svojím psom vykonávala dohľad, no nebola psychicky a fyzicky spôsobilá ho viesť tak, aby nedošlo ku škode s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z., podľa ktorého môže vodiť psa len osoba, ktorá je fyzicky a psychicky spôsobilá a schopná ho ovládať v každej situácii, pričom je povinná predchádzať tomu, aby pes útočil

alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá, a zabraňovať vzniku škôd, ktoré by pes mohol spôsobiť, čo žalovaná 1/ nespĺnila, keďže došlo k usmrteniu psa žalobkyne a zapríčinil to pes, nad ktorým žalovaná 1/ vykonávala dohľad. Žalovaný 2/ je pasívne vecne legitimovaný z dôvodu, že je vlastníkom psa, ktorého zveril žalovanej 1/ ako osobe nespôsobilej vykonávať nad psom dohľad, čím porušil prevenčnú povinnosť, aby nedochádzalo ku škodám (§ 415 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z.). Ak by psa tejto osobe nezveril, nemuselo dôjsť ku škode.

3. K obrane žalovaných o prekážke už právoplatne rozhodnutej veci s poukazom na právoplatné rozhodnutie Okresného úradu E. zo dňa 05.12.2019, ktorým bolo konanie vo veci priestupku zastavené, pretože skutok, o ktorom sa konalo, nebol priestupkom, súd uviedol, že podľa ustanovenia § 193 CSP je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný priestupok a o tom, kto ho spáchal. Nie je však viazaný tým, že priestupkové konanie bolo zastavené. Sám správny orgán odkázal žalobkyňu so svojím nárokom na náhradu škody na civilný súd. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 242/2017, podľa ktorého pokiaľ sa priestupkové konanie neskončilo vydaním rozhodnutia o tom, že bol spáchaný priestupok a kto bol jeho páchatelom, všeobecný súd nie je v občianskom konaní takýmto výsledkom priestupkového konania viazaný. Súd preto dospel k záveru, že žiadna prekážka nebráni prejednávaniu podanej žaloby na náhradu škody a rozhodnutiu o podanej žalobe. Súd nemôže riešiť, či bol spáchaný priestupok a kto ho spáchal a ani to neriešil. To však neznamená, že pokiaľ bolo priestupkové konanie zastavené, že sa žalovaní zbavili zodpovednosti za škodu. Súdu nič nebráni posúdiť otázku porušenia povinnosti (ako aj otázku vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou a tiež otázku zavinenia) nezávisle a samostatne.

4. Námietku premlčania vyhodnotil súd ako nedôvodnú, pretože ku vzniku škody došlo dňa XX.XX.XXXX a žaloba bola Okresnému súdu L. doručená dňa 07.02.2020, teda v dvojročnej subjektívnej lehote. Keďže si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody už v priestupkovom konaní dňa 23.04.2018, neplynula od tohto okamihu až do právoplatného skončenia konania dňa 16.12.2019 ani premlčacia doba (§ 112 Občianskeho zákonníka).

5. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba na náhradu škody zo strany žalobkyne bola podaná dôvodne. V konaní nebolo sporné, že došlo k usmrteniu psa, ktorý bol vo vlastníctve žalobkyne, a to psom, ktorý je vo vlastníctve žalovaného 2/, nad ktorým v čase útoku vykonávala dohľad žalovaná 1/. Súd dospel k záveru, že ku škode došlo v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaných 1/ a 2/, ktorí porušili prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keď si nepočínali tak, aby nedošlo ku škode na majetku a súčasne aj povinnosť podľa § 4 ods. 1 zákona o držaní psov, ktorý hovorí, že psa môže viesť iba osoba, ktorá je fyzicky a psychicky spôsobilá ovládať zviera za každých okolností tak, aby nedošlo k útoku na iné zviera, či človeka alebo ku škode na majetku. Bolo nesporné, že dňa XX.XX.XXXX pes žalovaných usmrtil psa žalobkyne, a tak jednoznačne došlo ku škode na majetku žalobkyne. Sám správny orgán v rámci priestupkového konania odkázal žalobkyňu ako poškodenú s jej nárokom na náhradu škody na civilné súdne konanie. Obaja žalovaní 1/ a 2/ boli pasívne vecne legitimovaní, keďže žalovaná 1/ psa viedla, hoci nebola psychicky a fyzicky spôsobilá ho ovládať v každej situácii, a žalovaný 2/ takejto osobe nespôsobilej viesť psa odovzdal tohto psa ako jeho vlastník. Keby zo strany žalovaného 2/ ako vlastníka psa nedošlo k zvereniu nespôsobilej osobe, ku škode by nikdy nedošlo. Je teda nesporné, že nebyť udalosti zo dňa XX.XX.XXXX, k žiadnej škode by neprišlo. Škoda pozostáva zo skutočnej škody, ktorú určili dva súkromné znalecké posudky predložené žalobkyňou v konaní. Kúpna cena psa bola dohodnutá v kúpnej zmluve, ktorú žalobkyňa zaplatila vo výške 1.757 eur. Zložkou skutočnej škody je aj tzv. pridaná hodnota psa, ktorú obaja znalci nazvali ako cena za výstavnú činnosť. V konaní bolo preukázané, že išlo o výstavného psa, ktorý počas svojho života dosiahol niekoľko úspechov vrátane titulu K. L. X.. Výška žalovanej sumy pozostáva z viacerých položiek; z majetkovej škody vo výške 61.500 Kč, ktorú tvorí suma 45.000 Kč ako nadobúdacia cena šteňaťa a suma 16.500 Kč za výstavnú činnosť, čo spolu po prepočte predstavuje 2.427,47 eura. Ďalej je škoda tvorená nemajetkovou ujmom vo výške 10.000 Kč (po prepočte 394,71 eura) a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 255,81 eura, ktoré pozostávajú zo sumy 111,31 eura (náklady na vypracovanie znaleckého posudku Z. K.) a zo sumy 144,50 eura (náklady na právne zastúpenie). Spolu je to suma 3.077,99 eura, pričom žalobkyňa si sama uznala spoluzavinenie vo výške 20 %, a žalovanú sumu znížila na 2.462,39 eura. Pri prepočte súd vychádzal z kurzu NBS ku dňu vzniku škody, ktorý predstavoval 25,335 Kč za 1 euro. Čo sa týka miery spoluzavinenia žalobkyne, súd nevidel zo zistených skutkových okolností žiadny dôvod, aby miera jej spoluzavinenia bola vyššia ako 20 %. Žalobkyňa

nezmenila výšku uplatnenej škody ani po tom, ako bola znalcom K. výstavná činnosť jej psa ohodnotená na sumu 39.000 Kč, oproti pôvodne stanovenej sumy 15.000 Kč znalcom K..

6. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní, ktorí navrhli napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať im nárok na náhradu trov konania. Namietali nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Uviedli, že súd neakceptoval prekážku právoplatne rozhodnutej veci. O protiprávnom konaní žalovanej 1/ už bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutím Okresného úradu E. tak, že skutok nie je priestupkom. Poukázali na ustanovenie § 193 CSP o viazaní súdu rozhodnutiami príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok a o tom, kto ich spáchal. Nesúhlasili s názorom súdu, ktorý by mal byť viazaný iba tým, či určitá osoba spáchala priestupok, a v prípade, že priestupok nespáchala, tak týmto rozhodnutím viazaný nie je. Poukázali na judikát R 21/1977, podľa ktorého, aj keď je súd v občianskom súdom konaní viazaný len odsudzujúcim rozsudkom vyneseným v trestnom konaní, nemôže ponechať bez povšimnutia oslobodzujúci rozsudok, ak sa v ňom konštatuje, že skutok, z ktorého odvodzuje nárok na náhradu škody, nespáchal žalovaný. Podľa nich súd už nemohol rozhodovať podľa § 415 Občianskeho zákonníka, teda podľa ustanovení o všeobecnej prevenčnej povinnosti, pretože táto prichádza ako lex generalis do úvahy až po vyčerpaní lex specialis, ktorým bezpochyby zákon č. 282/2002 Z. z. je. Za absurdný považujú záver súdu, že žalovaná 1/ bola fyzicky a psychicky nespôsobilá ovládať zvieratá. Uviedli, že žalovaná 1/ nie je nijakým spôsobom fyzicky hendikepovaná alebo znevýhodnená vo vzťahu k vedeniu psa a nie je ani obmedzená jej spôsobilosť na právne úkony, nie je nepríčetná, netrpí žiadnou duševnou chorobou, ani poruchou a v čase skutku nebola pod vplyvom alkoholu alebo psychotropných látok. Paradoxne sa súd prvej inštancie už nezaoberal skutočnosťou, či v prípade žalovanej 1/ ako psychicky nespôsobilej, je táto za svoje konanie aj zodpovedná podľa § 422 a § 423 Občianskeho zákonníka. Pasívna vecná legitímácia je u žalovanej 1/ vylúčená prekážkou rozhodnutej veci. V prípade žalovaného 2/ súd opätovne poukázal na všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, pričom podľa § 4 ods. 3 špeciálneho zákona č. 282/2002 Z. z. za psa vždy zodpovedá držiteľ psa alebo osoba, ktorá psa vedie alebo nad psom vykonáva dohľad. Uvedené je v rozpore so závermi súdu, podľa ktorých solidárne zodpovedá aj vlastník psa, a to aj v prípade, ak psa drží, vedie alebo vykonáva nad ním dohľad iná osoba. Vo vzťahu k výške škody namietali, že súd sa nezaoberal ich námietkami, že podľa kúpnej zmluvy bola cena šteňaťa 1.400 eur, pričom ostatné náklady tvorili 55 eur za Z. a 302 eur poplatky za dopravu. Taktiež po spočítaní bezhotovostných úhrad zo strany sestry žalobkyne vyplýva, že celkovo bola uhradená suma 1.760 eur a nie 1.776,20 eura. Suma 651,27 eura (16.500 Kč) za výstavnú činnosť šteňaťa stanovená znalcom Z. K. je nepreskúmateľná a znalec A.. P. K. bez ďalšieho zhodnotil výstavnú činnosť na 39.000 Kč, čo vyvoláva bez označenej metodiky ohodnocovania oprávnené pochybnosti o stanovení tejto položky znalcami. Pri nemajetkovej ujme 394,71 eura súd síce nevychádzal z citovej ujmy hodnotenej znalcom, pretože k nemajetkovej ujme nie je znalec oprávnený sa vyjadrovať a vyčísľovať ju, avšak napriek tomu ju priznal v rovnakej výške, v akej ju stanovil znalec. Žaloba nebola podaná pre náhradu nemajetkovej ujmy, ale z dôvodu náhrady škody. Od začiatku konania namietali otázku uznania znaleckých posudkov znalcov z Českej republiky, pretože nespĺňali požiadavky a metodiku podľa zákona č. 382/2004 Z. z. Znalci, ktorých znalecké posudky boli do konania predložené, nie sú zapísaní v zozname znalcov vedených Ministerstvom spravodlivosti SR a ani neboli v zmysle § 15 zákona ustanovení súdom alebo iným orgánom verejnej moci a nezložili sľub podľa § 5 ods. 7 citovaného zákona. Súd priznal žalobkyni aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 255,81 eura. Oni od začiatku konania namietali, že ide o trovy konania, o ktorých súd v tomto štádiu konania nemá právo rozhodovať (§ 262 ods. 2 CSP), a už vôbec nemajú byť súčasťou uplatnenej istiny. V tejto súvislosti citovali znenie § 251 a poukázali na § 253 CSP. Napriek tomu, že súd nepovažoval znalecký posudok Z. K. za postačujúci, ani na ňom nezaložil svoj rozsudok, priznal žalobkyni náklady na jeho obstaranie v sume 111,31 eura, hoci nejde o účelne vynaložené výdavky s uplatňovaním práva. Náklady na právne zastúpenie v sume 144,50 eura nezodpovedajú základnej tarifnej odmene zo žalovanej istiny, ktorá bola zrejme vypočítaná z pôvodne uplatňovanej náhrady škody v priestupkovom konaní, kde bola žalobkyňa neúspešná. Záverom navrhli zväziť aj spoluzavinenie žalobkyne vo výške 20 %, ktoré si sama určila a súd ho nekriticky akceptoval. Je nepochybné že oba psy sa nachádzali vo voľnom priestranstve bez vôdzky, oba boli v značnej vzdialenosti od svojich držiteľov a vytvorili tak podmienky skutku, za ktoré zodpovedajú rovnakým dielom. Jediným rozdielom bola veľkosť psov, za ktorú však ich držiteľia nemohli. Z uvedeného dôvodu sa spoluzodpovednosť žalobkyne javí ako podhodnotená.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedla, že súd je v civilnom konaní v zmysle § 193 CSP viazaný iba tým, že bol spáchaný priestupok a kto ho spáchal. Ničím

iným viazaný nie je. Text tejto normy je jasný, zrozumiteľný a v praxi nevyvoláva žiadne pochybnosti. Civilný súd tak zjavne nie je nikdy viazaný tým, že správny orgán konanie zastavil, a už vôbec nie tým, z akého dôvodu konanie zastavil. To, či správny orgán podľa správnych noriem vyvodí priestupkovú zodpovednosť alebo nie, nemá vplyv na právomoc civilného súdu posudzovať porušenie prevenčnej povinnosti podľa Občianskeho zákonníka (či podľa osobitného zákona). Súd si môže o každej jednej právnej otázke urobiť vlastný názor (prejudiciálne ju posúdiť) s výnimkou podľa § 193 CSP, teda nemôže si urobiť názor o tom, že bol spáchaný konkrétny priestupok a kto tento konkrétny priestupok spáchal, o všetkom ostatnom si ale názor urobiť môže, skutkový stav nevynímajúc. Poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 242/2017, ktorý riešil takmer identický prípad a rovnaké námietky, aké prezentujú aj žalovaní, pričom uviedol, že všeobecným súdom nič nebránilo posúdiť otázku porušenia povinnosti (ako aj otázku vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou a tiež otázku zavinenia sťažovateľa) nezávisle a samostatne, keďže vo veci neexistovalo žiadne meritórne rozhodnutie o priestupku (priestupkové konanie bolo zastavené), ktoré by obsahovalo záver o tom, že sťažovateľ ako držiteľ psa porušil niektorú zákonom ustanovenú povinnosť. „Navyše, pokiaľ sa priestupkové konanie neskončilo vydaním rozhodnutia o tom, že bol spáchaný priestupok a kto bol jeho páchatelom, všeobecný súd nie je v občianskom konaní s poukazom na § 193 CSP (argumentum a contrario) takýmto výsledkom priestupkového konania viazaný. Súd je viazaný len rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný priestupok, a o tom, kto ho spáchal, nie však o tom, že priestupok spáchaný nebol. Sám správny orgán ju ako poškodenú odkázal s jej nárokom na náhradu škody na civilné súdne konanie, teda podobne, ako to robia orgány činné v trestnom konaní či trestné sudy pri zastavení trestného stíhania, pri meritórnom i oslobodzujúcom rozsudku. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimitáciu s ohľadom na znenie § 4 ods. 3 zákona o držaní psov a § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, považuje za správne, že žalovanými sú oba subjekty, pretože obaja škodu zavinieli. Žalovaná 1/ nad svojím psom vykonávala dohľad, no zjavne nebola psychicky a fyzicky spôsobilá ho viesť tak, aby nedošlo ku škode. Pokiaľ žalovaný 2/ takejto osobe, ktorá k tomu spôsobilá nebola, zveril svojho psa ako vlastník, tak isto porušil prevenčnú povinnosť, aby nedochádzalo ku škodám, pretože keby ho tejto osobe nezveril, nedošlo by ku škode. Každý vlastník veci zodpovedá za svoj majetok (čl. 20 ods. 3 Ústavy SR), lebo vlastníctvo je nielen právo, ale predovšetkým záväzok. Ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z. fyzickou či psychickou nespôsobilosťou u ktorejkoľvek osoby nemyslí hendikepovaného človeka, ale i absolútne zdravého človeka, ktorý však nie je spôsobilý psa ovládať v konkrétnej situácii tak, aby nespôsobil škodu. Účelom tejto normy je tak stanoviť, kto by mal psa viesť, a tou by mala byť iba osoba, ktorá je vzhľadom na všetky okolnosti k tomu psychicky i fyzicky spôsobilá. Preto žalovaná 1/, hoc aj XX-ročná zdravá žena s oboma rukami a nohami, zjavne nebola fyzicky a ani psychicky schopná ovládať psa, teda mentálnym zvážením následkov možného konania psa veľkého plemena, ktorého nechala pohybovať sa bez vôdzky a náhubku, zabrániť útoku jej psa na iného psa hoc, ako uviedla v deň škody na polícii, myslela si, že jej pes loví zajace. Zodpovednosť za porušenie prevenčnej povinnosti je subjektívnou zodpovednosťou s prezumovaným zavinením. Prevenčná povinnosť a zodpovednosť za jej porušenie prichádza do úvahy aj v prípadoch, ak škoda nevznikla priamo správaním škodcu, ale v dôsledku zanedbania dohľadu, ktorý mal podľa normálneho behu veci vykonávať nad zdrojom nebezpečenstva, ktorý môže byť akákoľvek vec, vrátane zvierat, ktoré vzhľadom na svoje vlastnosti môžu spôsobiť škodu iným osobám a nad ktorými je rozumné požadovať dohľad určitej osoby. Každý je povinný zachovávať taký stupeň starostlivosti, ktorý možno po ňom vzhľadom na konkrétnu časovú a miestnu situáciu rozumne požadovať a ktorý pri objektívnom posudzovaní je spôsobilý zabrániť, či aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd na živote, zdraví či majetku. Ak si niekto nepočína v súlade s takto všeobecne stanovenou právnou povinnosťou, chová sa protiprávne a postihuje ho za to, za splnenia ďalších predpokladov, občianskoprávna zodpovednosť podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Kúpnu cenou psíka je všetko, čo bolo potrebné, aby ho nadobudla, čo potvrdzuje i zmluva v ktorej sa uvádza, že cena sa označuje agreement price (dohodnutá cena). Bez zaplatenia celej tejto sumy by psíka nenadobudla. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, túto súd vyhodnotil podľa svojho uváženia a nepresiahol žalobný petit. Vzhľadom na útrapy, ktoré jej vznikli usmrtením psíka, a ktoré prežíva dodnes, priznaná suma skutočne iba minimálne kompenzuje následky v nemajetkovej sfére. Náklady poškodeného na právnu pomoc u advokáta, ako aj na znalca pred súdnym konaním (tzn. pred podaním žaloby), sú nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, preto nejde o trovy vzniknuté počas súdneho konania, ako to prezentujú žalovaní. Súd preto nemôže priznať v rámci náhrady trov konania náhradu za trovy (náklady), ktoré vznikli ešte pred podaním žaloby. Znalec K. vypracoval riadny znalecký posudok so všetkými náležitosťami podľa právnych predpisov, ktorý v zmysle pokynu súdu mal byť doplnený iba o časť odôvodnenia týkajúceho sa zhodnotenia výstavnej činnosti, avšak v čase, keď súd pokyn dal (rok XXXX), už pán K. znalcom nebol. Iba z uvedeného dôvodu musela

osloviť iného znalca. Preto nemožno tvrdiť, že posudok pána K. bol nedostatočný a v čase predžalobnej výzvy nepotrebný. Bez posudku znalca - odborníka - by nebolo možné škodu z jej strany vyčíslieť, preto bolo jeho vypracovanie za účelom predžalobnej výzvy celkom dôvodné a účelné. Navyše, ako vyplýva z rozsudku, výška škody určená týmto znalcom bola v celom rozsahu správna. Žalovaní tak mohli plniť už po doručení tejto výzvy, namiesto toho zvolili cestu niekoľkoročného ňaťahovania sporu a vyhýbania sa plneniu. Nestotožňuje sa s tvrdením, že český znalecký posudok je pre slovenské civilné konanie nepoužiteľný. V slovenskom súdnom konaní sa dlhodobo a celkom bežne používajú nielen české, ale aj iné zahraničné posudky, pričom slovenské súdy zahraničné posudky nielenže akceptujú, ale dokonca sú prípady, kedy slovenský súd osloví priamo zahraničné osoby k ich podaniu. Znalec nemusí byť občanom SR a nemusí byť ani zapísaný v zozname znalcov vedenom na území SR. Podľa čl. 4 a čl. 6 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach z 29.10.1992, majú všetky listiny (vrátane znaleckých posudkov) vydané alebo overené jednou alebo druhou stranou opatrené úradnou pečiatkou (akú používajú znalci, českí i slovenskí) platnosť a účinnosť na území druhej strany. Preto ak je znalecký posudok znalca Z. K. či pána K. vyhotovený so znaleckou doložkou a ich pečiatkou, je ako znalecký posudok použiteľný a rovnocenný bez osobitných procesov a v celom rozsahu v konaní aj pred slovenskými súdmi. Nový znalecký posudok dokonca stanovil hodnotu psa na 89.000 Kč ku dňu vzniku škody. Oproti posudku pána K. určil o 27.500 Kč vyššiu sumu. Napriek tomu, že celková škoda zapríčinená žalovanými činí sumu 4.163,45 eura, žaluje len sumu 2.462,39 eura, ktorú žalovaní neustále sponchybujú. Hoci žalovaní nikdy počas konania neprišli s námietkou iného pomeru jej spoluzavinenia, v odvolaní prezentujú novú námietku, že pomer určený vo výške 20 % je nedostačujúci. Takúto námietku nemožno akceptovať už len minimálne z dôvodu pasivity žalovaných, ktorí k tomu počas konania neuviedli žiadne konkrétne argumenty, nenavrhl žiadne dokazovanie a nikdy ňou určený pomer nenamietali. Ide tak o novotu v odvolacom konaní, ktorá je zásadne neprípustná. Odvolanie žalovaných považuje z vyššie uvedených dôvodov za nedôvodné.

8. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je v časti o zaplatenie sumy 1.041,43 eura s príslušenstvom vecne správny a ako taký ho v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V časti o zaplatenie sumy 1.420,96 eura s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Vo veci postupoval v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd po prejednaní veci konštatoval, že súd prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 1.041,43 eura s príslušenstvom rozhodol vo veci správne na podklade skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil, a tak na dôvažok uvádza len nasledovné:

10. Podľa obsahu spisu sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala náhrady škody spôsobenej jej usmrtením psa útokom psa žalovaného 2/, nad ktorým vykonávala dohľad žalovaná 1/. Súd prvej inštancie skúmal existenciu predpokladov zodpovednosti za škodu uplatňovanú žalobkyňou a pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania. Na základe toho správne konštatoval, že žalobkyňa preukázala vznik škody, ku ktorej došlo v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaných 1/ a 2/, ktorí porušili prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka a povinnosť podľa § 4 ods. 1 zákona o držaní psov.

11. Žalovaní v odvolaní poukázali na prekážku právoplatne rozhodnutej veci, keďže o protiprávnom konaní žalovanej 1/ už bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutím Okresného úradu E. tak, že skutok nie je priestupkom. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaných, že v danom prípade išlo o prekážku res iudicata. Podľa ustanovenia § 193 CSP je súd viazaný len rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Zastavenie priestupkového konania správnym orgánom nemôže mať vplyv na právomoc civilného súdu posudzovať nárok na náhradu škody uplatnenej žalobkyňou.

Žalobkyňa okrem toho bola rozhodnutím Okresného úradu E. zo dňa 05.12.2019 so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie. Súd nie je viazaný rozhodnutím o tom, že priestupok spáchaný nebol. Aj keď bolo konanie vo veci priestupku zastavené z dôvodu, že skutok, o ktorom úrad konal nebol priestupkom, súdu nič nebránilo posúdiť si otázku vzniku škody, porušenia povinnosti a príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou samostatne. Vo veci totiž neexistovalo žiadne rozhodnutie o tom, že bol spáchaný priestupok, a preto ani súd nemohol byť takýmto rozhodnutím v zmysle § 193 CSP viazaný. Súd prvej inštancie sa s uvedenou námietkou zo strany žalovaných podrobne vysporiadal v bode 9. odôvodnenia rozsudku.

12. Z vyššie uvedených dôvodov nemôže byť vylúčená ani pasívna vecná legitímácia žalovanej 1/. V danom prípade nejde o prekážku rozhodnutej veci, ako namietali žalovaní v odvolaní, a z ktorej následne odvodzovali aj nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej 1/. Žalovaná 1/ bola za vzniknutú škodu zodpovedná v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z., keďže nad psom vykonávala dohľad. Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona bola povinná predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá, a zabraňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť. Tieto povinnosti zároveň môže plniť len osoba, ktorá je fyzicky a psychicky spôsobilá a schopná psa ovládať v každej situácii. Zákon týmto ustanovením nemal na mysli osobu nespôsobilú alebo obmedzenú na právne úkony alebo osobu fyzicky hendikepovanú, ako sa žalovaní mylne domnievajú. Účelom tohto ustanovenia je vylúčiť prípady vedenia psov na voľnom priestranstve osobami, ktoré nie sú jednak fyzicky schopné psa ovládnuť, čo znamená, že ide napr. o psa vyššej hmotnosti, ktorého fyzická osoba nie je schopná udržať ani na vŕdzke a zabrániť tak útoku na iného psa alebo človeka. Pod psychickou spôsobilosťou mal zákonodarca na mysli schopnosť osoby ovládať zvereneho psa pokynmi, povelmi, privolať ho z väčšej vzdialenosti, a schopnosť vedieť správne vyhodnotiť, či je možné vzhľadom na verejné priestranstvo nechať psa voľne sa pohybovať. V prípade, že osoba nechá psa voľne sa pohybovať, mala by si byť vedomá toho, na akú vzdialenosť je schopná privolať psa späť v prípade, ak je to potrebné. Zároveň si táto osoba musí byť vedomá rizík, aké môžu nastať v prípade, že psa neovláda a nechá ho voľne sa pohybovať po okolí. Samozrejme svoju rolu zohráva aj veľkosť a povaha psa. Preto zákonodarca zveril možnosť vedenia psov mimo chovného priestoru len osobe, ktorá je po fyzickej a psychickej stránke schopná vyššie uvedené správne posúdiť a na prípadné vzniknuté situácie včas a vhodne reagovať tak, aby sa predišlo prípadným škodám. Keďže došlo k útoku psom žalovaného 2/ v čase, keď nad ním vykonávala dohľad žalovaná 1/, je možné prijať záver, že žalovaná zjavne nesprávne vyhodnotila následky, ku ktorým môže dôjsť, ak nechá psa voľne sa pohybovať, čím porušila svoju povinnosť predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá.

13. Pasívna vecná legitímácia žalovaného 2/ ako majiteľa psa vyplýva z porušenia prevenčnej povinnosti (§ 415 Občianskeho zákonníka), keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode, ktorú spôsobil jeho pes. Nedodržanie prevenčnej povinnosti je porušením právnej povinnosti v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda jedným zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu. Prevenčnú povinnosť porušil žalovaný 2/ tým, že psa zveril žalovanej 1/, ktorá nebola spôsobilá a schopná psa psychicky a fyzicky ovládať v každej situácii, nepredišla tomu, aby pes útočil na iného psa, čo malo za následok spôsobenie smrti psa žalobkyne. Samotné ustanovenia špeciálneho zákona č. 282/2002 Z. z. nevylučujú zodpovednosť držiteľa psa podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že žalovaná 1/ vodila psa žalovaného 2/ na voľnom priestranstve s jeho vedomím, preto sa aj žalovaný 2/ mal zaujímať, či žalovaná 1/ je schopná psa ovládať v každej situácii, a či je schopná zabrániť prípadnému útoku psa. Podľa § 7 ods. 1 písm. c) zákona č. 282/2002 Z. z. sa priestupku dopustí držiteľ psa, ktorý umožní, aby psa viedla osoba, ktorá nespĺňa podmienky ustanovené v § 4 ods. 1 a 2 citovaného zákona. Ani špeciálny zákon teda nevylučuje zodpovednosť držiteľa psa, pokiaľ držiteľ umožnil vedenie psa osobe, ktorá nespĺňala podmienky stanovené zákonom. Na základe uvedeného mal súd za to, že je daná solidárna zodpovednosť oboch žalovaných.

14. Vo vzťahu k výške škody žalovaní namietali, že súd sa nezaoberal ich námietkami, že podľa kúpnej zmluvy bola cena šteňaťa 1.400 eur, pričom ostatné náklady tvorili 55 eur za Z. a 302 eur poplatky za dopravu. V tejto súvislosti je nutné povedať, že žalovaní síce namietali výšku škody, avšak poukazovali len na rozpor medzi nadobúdacou cenou šteňaťa v sume 1.776,20 eura, ktorú si žalobkyňa žalobou uplatnila a kúpnu cenu uvedenou v zmluve. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaných ku kúpnej cene uviedla, že kúpna cena podľa zmluvy predstavuje 1.757 eur, pričom poukázala na výpisy z banky, z ktorých je zrejmé, že za psa zaplatila 1.155 eur a 605 eur, čo spolu predstavuje 1.760 eur.

Námietka žalovaných v priebehu konania smerovala k tomu, že kúpna cena v zmluve nekorešponduje s kúpnou cenou uplatnenou v žalobe. Žalovaní však pred súdom prvej inštancie nenamietali, že v kúpnej cene psa boli obsiahnuté aj náklady za prepravu psa a Z.. Tieto skutočnosti žalovaní prvýkrát namietali až v odvolacom konaní, hoci ich mohli namietat' už aj pred súdom prvej inštancie. Z tohto dôvodu posúdil odvolací súd námietky ohľadom nákladov, ktoré nemali byť zahrnuté do kúpnej ceny psa ako novoty v odvolacom konaní, ktoré sú podľa § 366 CSP neprípustné. Odvolacia argumentácia v podobe novôt je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok, a teda ak sa novoty týkajú procesných podmienok; vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu; má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Námietka žalovaných ohľadom nákladov, ktoré nemali byť zahrnuté do kúpnej ceny, nespĺňa ani jednu z uvedených podmienok prípustnosti novôt, a teda odvolací súd v súlade s ustanovením § 366 CSP na predmetnú námietku neprihliadol.

15. Rovnako tak odvolací súd neprihliadol na námietku o spoluzavinení žalobkyne vo výške 20 %, ktoré si určila žalobkyňa a súd ho akceptoval. Voči takto určenému spoluzavineniu žalovaní pred súdom prvej inštancie nevzniesli žiadne námietky, a preto je ich argumentácia v podobe novôt podľa § 366 CSP v odvolacom konaní neprípustná.

16. Za opodstatnenú považoval odvolací súd námietku žalovaných týkajúcu sa výšky kúpnej ceny. Žalovaní v odvolaní uviedli, že po spočítaní bezhotovostných úhrad zo strany sestry žalobkyne vyplýva, že celkovo bola uhradená suma 1.760 eur a nie suma 1.776,20 eura. Žalovaní už vo svojom písomnom podaní zo dňa 01.06.2020 namietali, že „nadobúdacia cena za šteňa 1.776,20 eura nekorešponduje s predloženou kúpnou zmluvou“. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 13.07.2020 potvrdila, že kúpna cena za psa predstavovala výšku 1.757 eur. Zároveň poukázala na cenu 45.000 Kč, ktorú si uplatňuje v žalobe. Po oboznámení sa s obsahom žaloby odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa si na strane 9 žaloby uplatnila sumu 45.000 Kč, čo po prepočte, ako sama uviedla, činí 1.776,20 eura. Tvrdenia žalobkyne ohľadom kúpnej ceny obsiahnutej v žalobe v sume 1.776,20 eura a kúpnej ceny 1.757 eur, ktorej sa podľa jej písomného vyjadrenia v konaní domáha, sú zmaťochné. Súd napriek vyjadreniu žalobkyne o uplatnení si škody v sume 1.757 eur, priznal jej škodu vo výške 1.776,20 eura, ktorú následne znížil o 20 % z dôvodu spoluzavinenia, čo predstavuje sumu 1.420,96 eura.

17. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd posúdil odvolanie žalovaných v tejto časti ako opodstatnené s tým, že napadnutý rozsudok nie je v časti zaplataenia sumy 1.420,96 eura (priznaná suma 1.776,20 eura po znížení o 20 %) riadne preskúmateľný, a teda je aj nepresvedčivý. Preto neboli v tejto časti rozsudku dané podmienky ani na potvrdenie a ani na zmenu napadnutého rozsudku, a vzhľadom na to odvolací súd rozsudok v napadnutej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP musel zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom si súd prvej inštancie ustáli, aká suma náhrady škody predstavujúca kúpnu cenu je predmetom konania.

18. Žalovaní spochybnili aj sumu stanovenú znalcom za výstavnú činnosť šteňaťa, pričom poukázali na chýbajúce označenie metodiky ohodnocovania. K tomu odvolací súd uvádza, že pokiaľ mali žalovaní pochybnosti o sume stanovenej znalcom, mohli predložiť relevantné dôkazy, ktoré by znalcom stanovenú sumu ohodnotenia spochybnili, resp. mohli navrhnúť dopočuť znalca k metodike ohodnocovania. Keďže sa tak nestalo, súd správne vychádzal zo súkromných znaleckých posudkov, ktoré v konaní predložila žalobkyňa. V poradí druhý znalecký posudok dokonca stanovil vyššiu sumu za výstavnú činnosť šteňaťa, avšak žalobkyňa zotrvala aj napriek tomu na pôvodne žalovanej sume.

19. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme 394,71 eura žalovaní v odvolaní skonštatovali, že súd síce uviedol, že nevychádzal z citovej ujmy hodnotenej znalcom, pretože k nemajetkovej ujme nie je znalec oprávnený sa vyjadrovať a vyčíslovať ju, avšak napriek tomu ju priznal v rovnakej výške, v akej ju stanovil znalec. Súd podľa nich opomenul, že žaloba nebola podaná pre náhradu nemajetkovej ujmy, ale z dôvodu náhrady škody. Túto námietku žalovaných považoval odvolací súd za bezpredmetnú, pretože žalobkyňa si žalobou uplatnila náhradu škody, ktorá pozostávala jednak z majetkovej škody a tiež z nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie preto správne konal o celom predmete konania, ktorý zahŕňal aj nemajetkovú ujmu. S ujmu, aká žalobkyne vznikla v súvislosti so smrťou psa, a s jej výškou sa súd riadne a vyčerpávajúco vysporiadal v bode 14. odôvodnenia, pričom konštatoval, že ju priznal vo výške uplatnenej žalobkyňou, pretože ju považoval za primeranú. Keďže žalovaní neuviedli, v čom považovali úvahu

súdu o priznanej výške nemajetkovej ujmy za nesprávnu, nemohol sa ani odvolací súd, ktorý je viazaný odvolacími dôvodmi, bližšie vyjadriť k námietkam žalovaných.

20. Čo sa týka znaleckých posudkov znalcov z Českej republiky, tak tieto obsahovali doložku, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, a súd pri vykonávaní týchto dôkazov postupoval akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca (§ 209 ods. 2 CSP). Z čl. 4 a čl. 6 zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach zo dňa 29.10.1992, majú všetky listiny vydané alebo overené jednou zmluvnou stranou a opatrené odtláčkom úradnej pečiatky platnosť a účinnosť na území druhej strany bez ďalšieho overenia. Zmluvné strany si poskytujú právnu pomoc výkonom jednotlivých úkonov, najmä spisovaním, zasielaním a doručovaním listín, vykonávaním ohliadok, odnímaním a odovzdávaním vecných dôkazov, zisťovaním adries, získavaním znaleckých posudkov, výsluchom účastníkov, obvinených, svedkov, znalcov a iných osôb. Z uvedeného vyplýva, že znalecké posudky vypracované znalcami vedenými v Českej republike, vyhotovené so znaleckou doložkou a opatrené pečiatkou sú použiteľné aj v občianskom súdnom konaní pred slovenskými súdmi.

21. Žalobkyňa si žalobou uplatnila aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 255,81 eura, ktoré pozostávali zo sumy 111,31 eura (náklady na vypracovanie znaleckého posudku Z. K.) a zo sumy 144,50 eura (náklady na právne zastúpenie v priestupkovom konaní). Žalovaní uvedené náklady namietali z dôvodu, že ide o trovy konania a súd mal o nich rozhodnúť podľa § 262 ods. 2 CSP. S týmto tvrdením žalovaných sa odvolací súd nemohol stotožniť. Nárok žalobkyne na náhradu nákladov, ktoré vynaložila v súvislosti s uplatnením pohľadávky, tvoria náklady, ktoré vznikli pred začatím konania z dôvodu vypracovania súkromného znaleckého posudku, zo záverov ktorého žalobkyňa odvodila sumu pohľadávky a z trov právneho zastúpenia v priestupkovom konaní. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú príslušenstvom pohľadávky úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Ustanovenie § 251 CSP definuje trovy ako všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Znaleckým posudkom sa žalobkyňa snažila ustáliť výšku nároku, a preto náklady, ktoré jej s jeho obstaraním vznikli, sú nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky a zo zákona jej prináleží ich náhrada ako príslušenstva pohľadávky. Rovnako je to tak aj v prípade nákladov, ktoré musela vynaložiť na právne zastúpenie advokátom v priestupkovom konaní, v ktorom si pohľadávku uplatňovala. Za náklady spojené s uplatnením pohľadávky sa považujú náklady vynaložené na uplatnenie práve v štádiu mimosúdneho uplatňovania nárokov. Náklady zodpovedali základnej tarifnej odmene z istiny uplatnenej v priestupkovom konaní, takéto náklady však žalobkyne v súvislosti s uplatňovaním pohľadávky reálne vznikli, čo nespochybnili ani žalovaní, úspech žalobkyne v priestupkovom konaní nebol pre priznanie tohto nároku podstatný.

22. Znalecký posudok Z. K. mal všetky náležitosti znaleckého posudku a žalobkyňa na základe výhrad žalovaných navrhla jeho doplnenie, avšak z dôvodu, že znalec už nevykonával znaleckú činnosť, nemohol byť znalecký posudok dopracovaný. Až na základe tejto skutočnosti bol vypracovaný znalecký posudok znalcom A. P. K., ktorý ohodnotil výstavnú činnosť psa žalovanej vyššou sumou. Žalovaná však zotrvala na náhrade škody tak, ako ju vyčíslil znalec Z. K.. Na základe tohto znaleckého posudku žalobkyňa dospela k výške uplatňovanej náhrady škody jednak v priestupkovom konaní a tiež v občianskom súdnom konaní. Posudok ustálil výšku jej nároku, a preto náklady v sume 111,31 eura, ktoré jej s jeho obstaraním vznikli, sú nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky a zo zákona jej prináleží ich náhrada ako príslušenstva pohľadávky.

23. V časti nároku, ktorý odvolací súd potvrdil, súd prvej inštancie správne prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, a vzniknutú situáciu zhodnotil komplexne. S ohľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky podstatné námietky žalovaných opísané v odvolaní, jeho odôvodnenie zodpovedá požiadavkám upraveným v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom toto rozhodnutie odvolací súd nezhodnotil ako arbitrárne, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, a tak v odôvodnení bližšie reagoval len na skutočnosti namietané v odvolaní žalovaných. Súd prvej inštancie správne posúdil danú vec a svoje právne závery dostatočne odôvodnil citovanými, správne aplikovanými v tom čase platnými a účinnými stanovami Občianskeho zákonníka a zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov. S ohľadom na to odvolací súd nemohol posúdiť odvolanie žalovaných v časti

zaplatenia sumy 1.041,43 eura (651,27 eura + 394,71 eura + 111,31 eura + 144,50 eura = 1.301,79 eura - 20% = 1.041,43 eura) s príslušenstvom ako opodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

24. V zrušujúcej časti o zaplatenie sumy 1.420,96 eura s príslušenstvom posúdil odvolací súd odvolanie žalovaných ako opodstatnené s tým, že napadnutý rozsudok nie je riadne preskúmateľný, a teda je aj nepresvedčivý. Preto neboli dané podmienky ani na potvrdenie a ani na zmenu napadnutého rozsudku, a vzhľadom na to odvolací súd tento rozsudok musel zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom si súd prvej inštancie vyrieši, aká suma náhrady škody predstavujúcej kúpnu cenu je predmetom konania. Po uvedenom ustálení výšky kúpnej ceny súd vo veci znovu rozhodne a svoje nové rozhodnutie riadne odôvodní, aby bolo dostatočne presvedčivé (§ 220 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí rozhodne zároveň aj o trovách konania, vrátane konania odvolacieho (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).